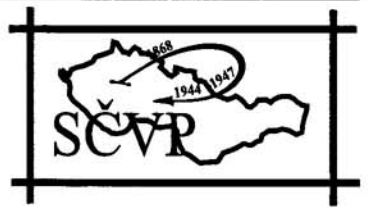

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

7/2010

Vzpomínka na vypálení Českého Malína na Volyni

V sobotu 10. července 2010 kostelní hodiny v Novém Malíně odbíjely 10. hodinu a zároveň začala hrát vojenská hudba smuteční pochod. Vojáci přinášeli věnce, za nimi šly složky, které věnce darovaly. Pomník Českých mučedníků byl obložen věnci a kyticemi. Nebudu jmenovat jednotlivé složky, ale věnců bylo 10 + 1 kytice. Po položení věnců a minutě ticha zahájil pijetní vzpomínku mladý pan Lucuk. Uváděl jednotlivé hosty, jako první pozdravil a promluvil náš milý Mgr. Marek Štencel, kterému patří velký dík a obdiv za uspořádání tohoto pěkného, milého a dojemného setkání a spolupráci s Volyňáky.

Potom přednesl zdravici p. senátor Jílek, pověřený Přemyslem Sobotkou, dále olomoucký hejtman p. Tesařík, za svaz Čechů z Volyně předseda celostátního výboru Oldřich Rejchrt.

Milé překvapení bylo, když po projevu generál Padělek předal starostovi z Nového Malína, panu Minářovi toto krásné vyznamenání: „Ministr obrany věnuje vojenské vyznamenání záslužný kříž I. stupně za projevené hrdinství v době 2. světové války u příležitosti 67 výročí krutých událostí obci Nový Malín.“ My, Voláci, jsme byli moc překvapení a myslíme si, že to trvalo moc dlouho, než si čeští vládní představitelé uvědomili, že patříme do této krásné země, odkud pocházejí naši předkové a mnoho našich krajanů položilo životy za osvobození v 2. světové válce. Ale jsme rádi, že se tak stalo alespoň po 67 letech.

Těž nemohu ještě zapomenout na Jar. Vaculíka, autora publikace „Volyňáci“, který se také zúčastnil a který je rodák z Nového Malína, ale dlouhá léta žije v Brně.

Po projevech a zdravících zazněla na trubku nádherně zahráná „Večerka“. Poté nastal církevní obřad, při kterém byli čtení všichni umučení v Českém Malíně. Bylo jich 374 lidí. Byli to muži, ženy, chlapi, děvčata i maličké dětičky. Panýchýdu sloužil biskup Jáchym se svými pomocníky.

Po skončení obřadu vojenská hudba zahrála hymnu a tím skončil dojemný, pěkný obřad vzpomínka na upálené česko-malínské občany. Pozvali jsme všechny naše hosty na společný oběd. Myslím, že všichni hosté byli spokojeni a u nás se jim líbilo. Ještě musím poděkovat našim přátelům z celostátního výboru, že k nám přijeli z Prahy i přes takové horké počasí. Nevím přesně kolik lidí se u pomníku sešlo, ale odhadem asi 250-300.

Svaz Čechů z Volyně a jejich přátel region Šumperk děkují všem, kteří na tuto hroznou událost nezapomínají a vedou k tomu i své děti, aby měly v paměti, co se u nás doma na Volyni 13. července 1943 stalo. A aby na to nikdy, nikdy nezapomněly...

Ještě jednou děkuji, milí krajané a přátelé, že jste přišli a přijeli k nám do Nového Malína poklonit se všem umučeným v Českém Malíně na Volyni. Budiž jim věčná památka...
Za šumperský region *Ala Bilková*

Poznávací cesta na Volyn

Skupina složená z reprezentantů Památníku Lidice (p. Jaroslav Tauber-náměstek ředitele PL, ing. Ančo Marinov-ved. muzea Lidice, (ing. Jitka Müllerová-ekonomka PL), obce Nový

Malín (Mgr. Vít Lucuk-pověřenec OÚ a pracovník Paměti národa), Sdružení Čechů z Volyně (plk.v.v. Irena Malinská-členka předsednictva a Oldřich Rejchrt-předseda SČVP) dne 1.8.2010 se vydala na šestidenní poznávací cestu Volyně. Čekali ji náročný program.

Absolvovala jednání s představiteli okresu Dubno, Mlynov a rovenského oblastního úřadu. Přítomnost paní Marty Pavlitové Muchové-vicekonzulky konzulátu ČR ve Lvově vtiskla těmto jednáním patřičný diplomatický a politicko-spoolečenský význam. Organizátorské role při zmíněných jednáních se úspěšně zhostila Dr. Antonie Ponomarenko-předsedkyně českého spolku Stromovka z Dubna. Cílem a též výsledkem této části poznávací cesty bylo navázání osobních kontaktů Památníku Lidice s ukrajinskou stranou a konzultace o možnostech vzájemné spolupráce.

Skupina se zúčastnila pietního pokládání věnců volyňským Čechům u pomníku v Rovně, obětem vypáleného Českého Malína a odhalení pamětní desky v Moldavě Čechům této obce padlým za II. světové války.

Vedla jednání v Hrušivci s představiteli obce a pravoslavné církve o přestavbě bývalého českého katolického kostela na pravoslavnou kerkv.

Jednala o opravě pomníku v Malíně, který v důsledku loňské zimy a vad čedičových konstrukčních prvků, vyžaduje zásadní rekonstrukci.

Poslední den byla přijata konzulem ve Lvově a setkala se s předsedou tamního českého spolku Česká beseda ing. Evženem Topinkou.

Z uvedeného přehledu je zřejmá velká časová náročnost programu skupiny, takže v několika případech došlo i k časovým skluzům. Poznávací cesta skupiny na Volyn svůj cíl splnila a otevírá nové možnosti vzájemné spolupráce.
Oldřich Rejchrt

VÝZVA

Vyzývám Volyňské Čechy a jejich přátele, kteří mají potřebu vyjádřit se k obsahu a formě vysílané relace „Zabíjení po Česku“ na stanici ČT-2 dne 6. 5. 2010, aby tak učinili. Vyjádřit se mohou písemně buď přímo do Zpravodaje, nebo protestem k vedení ČTV. Náš hromadný nesouhlas pomůže vedení SČVP k uplatnění protestu našeho Sdružení za spoluúčasti dalších odbojářských organizací, u Vlády a Parlamentu ČR.
S pozdravem Ing. Miroslav Zich

PROTEST

Pane gen. Řediteli Janečku, připojuji se k protestu svého krajana pana Ing. M. Zicha, adresovaného Vám ve věci relace „Zabíjení po Česku“, vysílané na ČT 2 dne 6. 5. t. r.

Jako příslušník Svobodovy armády mohu podat obdobně svědectví jako pan Josef Holec panu redaktorovi Vondráčkovi.

Když naše jednotka v květnu 1945 dorazila do Prahy, oslavovali jsme konec 2. světové války společně s obyvateli Prahy a příslušníky Západní armády. Radost byla veliká, že jsme tu strašnou válku přežili. V té době mně bylo 19 let. Dne 14. července 1945 byli na základě příkazu gen. L. Svobody volyňští Češi z jednotlivých jednotek uvolňováni a přeřazováni do pohraničí za účelem osidlování. Obdobně i já jsem byl přemístěn do obce Libočany u Zátce, kde jsem

se od místních obyvatel dozvěděl, že gardisté začátkem června vyvraždili v Postoloprtech několik set německých civilistů. Byli to titíž čeští gardisté, se kterými jsem se setkal v květnu 1945 v Praze. Měli světlé uniformy Romelovy armády Africa-Corps z vyrabovaných skladů. Jediné, čím se od německých vojáků odlišovali bylo, že měli na levém rukávu označení RG revoluční garda. Za své „zásluhy“ si tito gardisté od národa brzo získali právě označení místo „revoluční garda“ „rabovací garda“.

Pane řediteli Janečku, v době, kdy my jsme bojovali a umírali za svobodu své vlasti, Vy jste ještě nežil a proto byste nám měl velmi vnímavě naslouchat a nešířit ve svěšené Vám televizi pomluvy a lži!!
Damašek

P. S. Kopii tohoto dopisu zasílám do ZPRAVODAJE volyňských Čechů.

Nikdy nezapudnem na Aničku Zichovú

(Pokračování)

12. septembra 1944 sme sa spolu so štábom 2. delostreleckého pluku ocitli v bezprostrednej blízkosti frontu na severnom úpätí kóty 534 pri Helenówke. Pretože sme boli vystaveni delostreleckej a minometnej palbe nepriateľa, kopali sme si zákopy. Nebolo to v palbe nič príjemné, zvlášť keď si guľky snajperov začali vyhľadávať svoje obeť. Aj si ich našli. Našťastie sa to skončilo iba zranením dvoch kamarátov Keďže v daných podmienkach práca štábu nebola možná, nastal presun na ine stanovište. Zastavili sme sa pod hrebeňom nejakej výšiny, na jej zalesnenom severnom svahu. Na hrebeni, asi 80 až 100 metrov pred nami naši ženísti kopali zákopy a stavali pozorovateľňu pre generála Svobodu, ktorého bunker sa nachádzal asi 80 metrov od nás. Na vhodnom mieste som zastavil auto. Dovolili nám odpočinúť si. Rozhodol som sa odísť nižšie k zemľankám, aby som si našiel bezpečnejšie miesto na odpočinok. Na blastníku nášho auta sedela Anička a čítala nejakú knihu. Uniforma jej veľmi pristala. Čiapka-lodička jej sotva zakryla pekné svetlé vlasy. Zádaval som sa na ňu. Najradšej by som ju bol v tej chvíli objal.

„Anička, nenašla si si práve najvhodnejšie miesto na čítanie. Pod, prosím ťa, dolu na zemi je rozhodne bezpečnejšie ako na tvojom vysokom posede.“ Nevnímala moje slová, ani mi neodpovedala. Asi ma nepočula, taká bola zaujatá čítaním. Zrejme bola duchom v inom, vysnenom svete. Vedel som, že je zbytočné dohovárať jej. Odišiel som o kúsok nižšie, našiel som si vhodné miesto v koreňoch mohutného buka a hneď som od únavy zaspal. Prebudil ma minometný prepad, salva batérie troch nemeckých minometov. Tri výbuchy časovo splynuli v jeden. Akoby som to bol tušil, vyskočil som a bežal rovno k Aničke. Cestou som začul jej bolestný nárek. Ležala na zemi pri aute. Silno krvácala z veľkej rany na pravom boku. Neďaleko ležal zabitý sovietsky vojak, druhý bol ranený. Zasiahnutý bol aj Rudo Vízek.

„Anička! Anička!“ zakvíli som.

Mala prišerné bolesti, určite ma nevnímala, volala svoju mamičku. Neboli sme schopní riadne ošetriť také ťažké zranení. Spolu s druhým vodičom Polívkom sme ju naložili do auta a uháňali sme na ošetrovňu. Rýchlejšie! Rýchlejšie! Lekár ju azda ešte zachráni. Polívka išiel plnou rýchlosťou. Držal som Aničkinu

hlavu, aby lepší zniešla rýchlu jazdu po zlej ceste. S hrozou v srdci som pozoroval, ako jej rumenná tvár rýchlo bledne, potom sivie. Stonanie pomaly prestávalo. Ako rád by som jej bol daroval svoju krv, len aby som jej zachránil život. Možno to ešte stihneme. Vodič Polívkou prudko zabrzdil. Boli sme na ošetrovni. Odniesli sme Aničku priamo na operačný stol. Lekár sa na ňu iba pozrel a povedal: „Neskoro, chlapci, bohužiaľ neskoro.“ Bolo mi Aničky nesmierne ľúto. Jej mladého, zbytočne zmareného života. Smrť si nevyberala, vyčíňala medzi nami denne...“

Anička Zichova bola pochovaná na cintorine v Poljanke pri Krosne za prítomnosti otca, rotmajstra Václava Zicha. Na žiadosť matky, Ludmily Zichovej boli pozostatky dcéry Aničky prevezené s pomocou riaditeľstva Múzea vo Svidníku spolu s pozostatkami vojaka Emila Koláča zo Sulistrovej na vojenský národný cintorín na Dukelskom priesmyku, aby tu odpočívala vo svojej vlasti, ktorú tak milovala.

Armádny generál Ludvík Svoboda spomína na Aničku Zichovú: „Zhodou okolností som videl na vlastné oči skon slobodníčky Zichovej po zásahu granátom, keď za na Dukelskom priesmyku prmiestňovala na novú pozorovateľňu s užším štábom veliteľstva 2. delostreleckého pluku, kde bola spojarkou. Tento obraz zanechal vo mne hlboký dojem, pretože vidieť umierať na bojisku ženu medzi mužmi, to je naozaj strašná vec, na ktorú nikdy nezabudnem. Padla za nás všetkých. Za to, aby sme mohli svobodne žiť. Keď som sa presúval na ďalšiu pozorovateľňu, vtisol som na jej mrtvé čelo bozk ako prejav vďaky veliteľovi za jej obeť.“

Plk. Ing. Pavel Fiala, CSc

Narodil sa dne 13. 11. 1914 v Kolíně. Jako voják čsl. armády odchází ilegálně v roce 1939 přes Polsko do Sovětského Svazu. V roce 1942 v Buzuluku vstupuje do nově se formující čsl. vojenské jednotky jako radista. Zúčastňuje se bojů u Sokolova, kde je vážně raněn. Po vyléčení se zapojuje do dalších bojů o osvobození ČSR. Po skončení války se stává důstojníkem z povolání a pracovníkem Vojenské akademie AŽ v Brně. Zemřel v roce 2001.

Ing. Miroslav Zich

NEBLAHÝ ROK 1944

(Příspěvek z připravované kroniky)

Na mnohé události z mého dětství jsem zapomněl, ale na rok 1944 nikdy nezapomenu. Řada negativních událostí v tomto roce se hluboce vryla do mé paměti. Jako dvanáctiletý chlapec jsem prožil za jeden rok více frustrací než za celý můj pozdější život.

1. Odchod ze Zolotieva

Pro tragických zkušeností naší širší rodiny s bolševismem v letech 1920 a 1940 a po vzrůstajícím nebezpečí ze strany ukrajinských Banderovců jsme v lednu 1944 opustili náš domov. Uchýlili jsme se do relativně většího bezpečí u našich příbuzných Kovandových, na zámek v Urvenách, který byl osadou obce Česká Huleč. Zatím co první odchod ze Zolotieva do Polska v roce 1939 byl dočasný (vrátili jsme se v roce 1941), tento druhý odchod byl konečný. Odešli jsme narychlo, jenom se zavazadly v ruce. Opustili jsme všechno a navždy.

Vzpomínku na moje rodiště mě alespoň uchovával poník s vozíkem, kterého mi rodiče dovolili vzít s sebou, a který významně posloužil naší rodině v pozdějších letech, dokonce až v Československu.

2. Odchod otce a sestry do války

V březnu roku 1944 byla vyhlášena mobilizace pro volynské Čechy do nově se formující 1. čsl. armádního sboru pod velením gen. Ludvíka Svobody. Přihlásili se do ní, jak otec Václav, tak i sestra Anna. S matkou jsme prožívali velké obavy a starosti o jejich zdraví a život.

Otec ve svých 47 letech vstupoval do čsl. armády podruhé. Protože jeho účast v čsl. legiích v letech 1916-17 mu značně podlomila zdraví, byl nyní zařazen do týlových zásobovacích jednotek ve funkci rotmistra. Sestra vstupovala ve svých 21 letech do armády za zcela dramatických podmínek, popsanych již v mém druhém příspěvku Zpravodaje č. 6/2010 (Nikdy nezabudnem na Aničku Zichovú).

3. Obrana proti Banderovcům

Nacionalistické hnutí „Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN) bylo zklamáno jednáním nacistického Německa a pochopilo, že lákavé předválečné sny o vytvoření samostatné Ukrajiny nacisté nikdy nesplní. Příslušníci ukrajinských vojenských a policejních složek proto opustili v roce 1942 německé služby, odcházejí do ilegality a zakládají Ukrajinskou povstaleckou armádu, jinak označovanou Banderovci podle svého pozdějšího hlavního velitele Štěpána Banderu. Svou původní nenávisť proti Polákům a Židům rozšiřují nyní na Čechy, Němce a Sověty, řídíce se heslem „Proti všem“ a „Jakýmikoliv prostředky“. Aktuální informace Banderovci získávali od mnohých místních Ukrajinců, kteří rozšířili jejich řady. Jejich činnost proti Němcům a později i Sovětům se zaměřovala na sabotážní akce. Proti civilním osobám volili represivní opatření a perzekuci nenáviděného obyvatelstva, doprovázené loupežemi a vražděním nevinných lidí.

Genocida Banderovců na Volyni vrcholila tím, jak se blížila fronta, tj. v roce 1943 až do března 1944. Pod tlakem Sovětů se Banderovci postupně stahovali z Volyně a s postupem fronty se přesouvali v závěsu za ustupující německou armádou směrem na Západ. Některé jejich jednotky operovaly i po roce 1945 v ČSR.

V Hulči vyvražďili Banderovci tři české rodiny (10 osob). Za této situace bylo nezbytné vytvořit domoobranu v rámci ilegálního hnutí Blaník. Původně toto hnutí se zaměřovalo na sabotážní akce proti Němcům. Tak, jak se zvyšovaly útoky Banderovců, tak se domobrana přeorientovala na ochranu svých spoluobčanů. Do domobran se zapojily i ženy tím, že udržovaly noční hlídky na určených pozorovatelních, protože Banderovci útočili hlavně v noci. Muži byli rozděleni do čtyř tříčlenných bojových hlídek, rozmištných ve třech osadách obce a na hlavní třídě obce, zvané Dráha. Hlavním velitelem domobran byl Emil Cilc, pozdější velitel tankistů, hrdina ČSR a generál.

Život v podmínkách genocidy byl velice stresující, když člověk večer usinal, nevěděl, zda se dožije zítřejšího rána. Proto domobranu v Hulči lze považovat za jedinečnou ukázkou účinného boje proti násilí ukrajinské majority.

Miroslav Zich (Pokračování příště)

Děk, že jste to nevzdali ...

Vloni na podzim jsem se stala členkou SČVP a na Váš Zpravodaj se těším. Nemohu přispět vzpomínkami na život Čechů na Volyni, neboť jsem se narodila v roce 1943. Vím však od svých rodičů o snaze všech zachovat české zvyky, český jazyk, českou kulturu v těžkých podmínkách carského Ruska a později Polska. O lásce volynských Čechů k ní nikdy nepoznáme zemi, i když někteří z nich měli to štěstí navštívit Československo při různých příležitostech.

I moje prababička Marie Vostrá byla jednou z nich. Ač celý život prožila na Volyni přijela tam s rodiči coby roční holčička milovala zemi svých předků, byla tady i na sokolském sletu a tuto lásku, tuto souměřitelnost k Čechům přenesla i na svou vnučku, moji maminku.

Při repatriaci Čechů naše rodina z důvodů, které mi dodnes nejsou zcela jasné, zůstala v Podliskách. Maminka to nesla velmi těžce, a zdá se musela rozloučit se svými nejbližšími a svou milovanou babičku již nikdy nespátřila, zemřela za rok po příjezdu do Čech. Táta, jako vesnický kovář, byl velmi vytižen prací, maminka pracovala v kolchoze. Na statky a domky po Čechách se nastěhovali Ukrajinci z Polska. Dá se říci, že vztahy s Ukrajinci až na výjimky byly dobré, ale hodně let po válce všem

ztrpčovali život banderovci. Však každý volynský Čech dobře ví, o čem je řeč. Později jsme se přestěhovali do Rovna a navázali přátelství s několika českými rodinami. Doma se mluvilo jen česky, na to se dbalo. My, děti jsme se učily číst ze starých knížek a almanachů, které nám zanechala prababička. Později k nim přibyl časopis Vlasta a sem tam nějaké české noviny, které se začaly objevovat na poště.

V zimě 1955-56 nám byla poprvé povolena návštěva babičky v Benkově u Šumperka. Pro mě to byl velmi silný zážitek už proto, že jsem poprvé po letech viděla babičku a ostatní příbuzné. Také jsme s bratrem museli chodit do české školy, protože naše návštěva trvala 3 měsíce. Těch zážitků bylo více než dost! Moc ráda na to vzpomínám.

Za krátkou dobu po návratu z Čech moji rodiče zažádali o vystěhování. Samozřejmě žádost byla zamítnuta. Neslýchané! Opustit Sovětský svaz? Proč? Ani úředníci, ani někteří naši známí to nemohli pochopit. Jen pár českých rodin doufalo, že se nám to podaří a že to v budoucnu zkusí také. Žádost o výjezd se podávala každý rok se stejným výsledkem: zamítnuto. Přišel rok, kdy jsem maturovala, naši se stále nevzdávali. A pak jim někdo poradil, aby zajeli přímo za Chruščovem. Dlouho neváhali a vypravili se do Moskvy. Několik dní čekali na přijetí, přijal je tajemník generálního sekretáře, přednesli mu svou žádost. Víc udělat nemohli. Odjízďeli s nadějí v srdci. Světe div se, ono se to povedlo!! Za pár měsíců jsme dostali povolení k vystěhování. Ale místní byrokrati nám to neodpustili, že jsme se obrátili na instanci ve státě nejvyšší. Do dvou měsíců jsme se měli vystěhovat. Prodat dům a zařídít vše potřebné... Poslední určený den jsme přešli hranici a 1. prosince 1961 stanuli na zasněženém nádraží v Libně.

Ještě bych se chtěla zmínit o tom, jak mě překvapil a velmi zamoutil názor některých starousedlíků v tom smyslu, že volynští Češi jim zabrali nejlepší statky po Němcích. Co na to říci? Nebyli to snad oni, starousedlíci-zlatokopové, kteří hned po odsunu Němců statky obsazovali a některé plnili? A na ty, kteří v r. 1947 přijeli z Volyně jako poslední, zbyly někdy položbožené usedlosti? Byli to oni, volynští Češi, zocelení v těžkých podmínkách, kdo svou píli, vytrvalost a umem pomáhali českému zemědělství po válce se „postavit na nohy“. Byli často větší vlastenci, než ti, co se tady narodili. Už je to skoro 50 let, ale věřte, ta hořkost ve mně zůstává.

Slavěna Eliášová roz. Luceková, puv. Podlisky

Útržky z mého života

(Vzpomíná Marie Pulerová)

Pulerová není až tak běžně přijmení, avšak věřte-nevěřte, bývalo nás stejného jména i přijmení pět. Já, moje švagrová a další tři Marie Pulerovy, manželky bratranců mého manžela.

Ríkám, bývalo nás, protože mám vážné obavy, že už žiji jen já toho jména. Moje zrození připadlo na zajímavé datum, a to 9. 9. Rok je zbytečně dodávat, když prozradím, že patřím ke generaci velmi potřebné hitlerovské říši.

Můj ročník se náramně hodil pro otrockou práci v Reichu. Odvlekli nás z rodné vsi Slavkoviče na ukrajinské Volyni poblíž Žitomiru. Aby nám bylo veselěji, usoudili, že by nás z jedné vesky zatoužilo pracovat pro blaho vyvolených alespoň deset, a tak starosta z Kuzele za asistence fašistů vybral, pokud si vzpomínám, Káru Pašinskou, Emilii Brendlovou, Josefa Kudmu i Lenoru Slalickou, mou dobrou kamarádku. Její tatínek nám udeřal stejné kuffíky, abychom si měly do čeho uložit věci, povolená a nutné pro strastiplnou pouť kamsi do neznáma.

Na nádraží v Chabněm (Chabenci?) nás odvázel můj tatínek. Kuffíky jsme naložili na žebřík a sami putovali pěšky. Stejným nebo podobným způsobem se sem po několik dní dostavvali mladí lidé z širého okolí. Až nás bylo dost na plný transport, vyjeli jsme. První a poslední vagon byl obsazen ozbrojenci. Každý, koho by jen snad napadlo uprchnout, věděl, že ho nečeká nic jiného, než kulka. Skončili jsme v lágru v Berlíně.

O životních podmínkách v takovém zařízení se netřeba zmiňovat, byly už mnohokrát popsány a výstižně jinými. Spali jsme na palandách a o stravě se nedá mluvit jinak než jako o žrádle. Naši hostitelé usoudili, že nám budou nejvíce chutnat nahnilé nebo namrzlé vařené brambory, k nim zeli, hemžící se housenkami. Ani jedinou jsem nemohla požit i za největšího hladu. Kterási statná Ukrajinka mě nabádala: „Je, to je maso.“ Zvedl se mi žaludek a nikdy jsem masíčko neochutnala.

Pracovala jsem v podniku Telefunken. Po nástupu nás vyvedli z lágru a pod ozbrojeným dozorem jsme nastupovali na směnu. U každé brány odpočítali daný

počet lidí. Do třetí brány jsem vcházela já, náš cech čítal 40 osob. V hale byla tabule, na ní mapa, u ní se po rádu shromažďovali bachaři i mistři a v době vítězného tažení červenými kolečky a špendlíky s barevnými hlavičkami označovali místa, která jejich hrdinská vojska dobyla. Já jsem zvlášť citlivě vnímala obsazování měst na východě. Naším „chlebovárcům“ v těch chvílích bylo u mapy velice veselo. Když začali Němci ustupovat, mapa v tichosti nepozorovaně zmizela.

Náš cech vyráběl mně neznámou součást telefonu. Ke mně se výrobek dostával ke kontrole už v krabičce. Naše mistrová asi nepatřila k nejoblíbenějším Hitlerovým obdivovatelkám, protože se pro mě už ve zmiňované krabičce občas objevila i houska se salámem. Dokonce se jí mě tak zželelo, že mi dala šaty. Asi se už ani ona nemohla dívat na tu sotva sedmnáctiletou drobnou, zuboženou dívku.

Německé osazenstvo závodů už u mapy nejásalo, třásl se strachem. Američané Berlín bombardovali. Ale fašisté se nevzdávali, ze střechy továrny letadla sestřelovali a bývali úspěšní. Mrtvé americké letce jsme viděli pohozené u skládky uhlí.

S Olgou Kiričenko z Kužela jsme si střídavě hlídaly kuffky. Hlavně při náletech jsme je odnášely do bunkru, pracovaly jsme na opačných směnech. Náš lágr vyhořel od základů, přesto jsme na spáleništi hledaly svoje poklady. Našla jsem jen ohořelou lžičku přivezenou z domova.

Převezli nás do Liberce, pracovali jsme opět pro Telefunken. Ale té svobody! Žádné hromadné nástupy do práce, žádné počítání, žádný řev bachařů, jen pichačky. Když jsme nebyli v práci, mohli jsme se volně pohybovat. Stávalo se, že jsme dostali něco k snědku od lidí, kterým jsme pomohli třeba na poli. Už si nevzpomenu, jak došlo k tomu, že jsem o jedné Vánoce od kuchařky dostala vánočku. Obdarována jsem byla tajně a mlčky, takže dodnes neznám ani národnost té ženy. Vánočka chutnala znamenitě, přesvědčily se o tom i všechny ostatní dívky z ubikace. V Liberci byl i samotný lágr vlídnější třeba už tím, že tu nebyly palandy.

Osvobodila nás Rudá armáda. Mě si velitel vybral pro práci v kuchyni. V jídelně jsem obsluhovala důstojníky a stravovala stejně jako oni. Jednoho dne jsem způsobila značný rozruch. V jídelně bylo rádio naladěno na Moskvu, a já jsem toužila slyšet mateřštinu, a tak jsem v nestřežených okamžicích přeladila na Prahu. Češtinu zaslechl velitel a hned: „Kdo tady může poslouchat Prahu?“ Přiznala jsem se. Vyptali se mě, kdo jsem a odkud a já, že Češka z Ukrajiny. Mnozí můj původ asi vůbec nepochopili.

Velitel mi jednoho dne ohlásil: „Dočeka moja, kanec vojny!“ Byla to za poslední tři roky ta nejlibeznější slova, která jsem mohla slyšet.

Tak skončila moje „sladká mladá léta“, s klasikem řečeno, i moje univerzity. Transport na Ukrajinu se chystal snad měsíc. Na nádraží jsem se náhodou setkala s Josefou Pulerovou z rodné vsi. Už jsme se od sebe nehnuhy. Vlákem jsme se pak dostaly do Korosteně, ale domů bylo ještě daleko. S Josefou jsme však měly štěstí. Natrefily jsme totiž na ženu pracující na nádraží, která věděla, že do skladu přijíždívá nákladník z Bazaru. Ten nás také odvázel k domovu. Požádaly jsme řidiče, aby nám zastavil v Huta - Marjatině. Domů jsme pospíchaly dychtivě a krátily si cestu loukami. Přeskočím potůček, vtom rovnoběžně s mýma očima prosvištěla kulka. Zkoprněly jsme obě. Stalo se něco nepohoditelného. Tři roky nelidského utrpení jsem přežila a na prahu domova jsem smrti unikla jen o vlásek. Kromě řidiče nákladníku nikde ani živáčka. Vystřelil on, aby si vystřelil z nás? To svištění jsem slyšela léta...

Doma čekal tatínek, sestra a nevlastní matka. Maminka mi zemřela, když jsem byla malá. Domů jsem se vrátila v září 1945. Pracovala jsem v kolchoze. Na jaře 1947 jsem se zase chystala na dlouhou cestu. Tentokrát do zaslíbené české země. Dorazili jsme do Mostu. Ubytovali nás v lágru podobném libereckému. Dovedete si představit, jaké obrazy v mé mysli toto prostředí vyvolávalo?!

Naše rodina se usídlila v obci Úterý na Stříbrsku. Tady jsem potkala svého muže. Tady jsem zase až do důchodu pracovala v zemědělství. Velkou radost mi udělal prezident Gottwald, když si naše krávy odvedl do kravína JZD a já se pak mohla více věnovat výchově svých tří dětí. Nejstarší synáček, sotva půlroční, zemřel.

Tady žiji dodnes v domě po Němcích, nově omítnutém, za peníze, které jsem dostala jako odškodné za utrpení v Reichu

Zaznamenala Jiřina Pulerová, neteř z Tachova

OZNÁMENÍ

Výbor regionu Litoměřice oznamuje, že v pátek dne 1. října 2010 v 10.00 hodin se koná POSVÍCENSKÉ SETKÁNÍ.

Na program jednání bude také vzpomínka na Karpatsko - dukelskou operaci. Setkání se uskuteční opět v prostoru Koliby u Výstaviště Zahrada Čech.

Srdečně zve za výbor regionu

Daniela Zelenková, jednatelka

ZPRÁVA z REGIONU

Region Chomutov a Žatec

Dne II. 6. 2010 se konalo opět po roce v Žatci setkání žáků Českých matičních škol na Volyni. Všechny přítomné uvítala Jiřina Kačerová, zavzpomínala na žáky a učitele Zdobunovské školy. Dále promluvil pamětník a žák této školy generál v. v. Ing. Miloslav Masopust.

Rovněž další žák Miroslav Krušina zavzpomínal na Zdobunovskou školu. Za Rovenskou školu promluvil Vladimír Pilař. Za školu v Omelanštině pan Anděl. Po ukončení oficiálního programu následoval oběd a volná zábava. Závěrem poděkovala všem za účast Jiřina Kačerová.

Všichni byli spokojeni a přáli se v příštím roce opět sejit.

Děkujeme všem, kteří nám pomohli toto setkání zorganizovat.

Za Zdobunov Jiřina Kačerová

a Rovno Jiřina Vinšová

NAŠI JUBILANTI ...

Region Cheb

IV. čtvrtletí

Říjen: 84 let Thdr Jan Křivka, západočeský arciděkan z Hulče, nyní Františkovy Lázně

Listopad: 88 let Viktorie Jesinková ze Sofievky, nyní Františkovy Lázně. 82 let Albína Pečinková z Chomoutu, nyní Dobroše

Prosinec: 70 let Vladimír Hruška z Volkova, nyní Nový Kostel. 80 let Jiří Zahradník ze Straklova, nyní Cheb

Přejeme do dalších let štěstí, zdraví a životní pohodu. *Luďmila Mácová a Libuše Pancířová*

Region Žatec

Srpen: 60 let oslavila v srpnu naše nová členka Alenka Trojovská-Filípková, Žatec

Září: 80 let Vlasta Plocová Žatec, Rostislav Jankovec, Žatec a Helena Beldíková, Hrušovany. 81 let Josef Sahulka, Soběchleby. 84 let Antonie Benešová, Malměřice. 85 let Naďa Brůhová, Staňkovice, Ludmila Maršíková, Žatec a Margareta Fenclová, Kryry. 87 let Slavěna Horáčková, Louny-Obořa.

Říjen: 75 let Jitka Chundelová, Žatec. 80 let Alžběta Němečková, Žatec a Marie Svítková, Tvršice. 82 let Václav Malhans, Libědice. 83 let Josef Junk, Soběchleby, Božena Krejčová, Žatec a Marie Šircová, Jimlín. 87 let Anna Chroustová, Blšany. 88 let Bohumil Filípek, Žatec. 89 let Antonie Skopalová, Blšany.

Všem těmto našim členům mnoho zdravíčka, štěstí a spokojenost do příštích let přeje

Kamila Ondrová

Prosím a omlouvám se, že kdo není někdy uveden, bohužel nemá přesné údaje data narození. Totéž se někdy stane u zemřelých členů, když nemám hlášení úmrtí.

Region Žatec:

Čtělá bych srdečně poděkovat těm, kteří mi přáli v posledním Zpravodaji k mému životnímu jubileu. Redaktorce Věruše Latzelové, za redakční radu Irence Malínské a Toničce Kramné za naše Rodáky.

Toničce bych také chtěla popřát k jejím 75 narozeninám, které oslavila 10. září. Hodně zdravíčka a Božího požehnání do dalších let!

Srdečně díky Vám všem Kamila Ondrová

Ke gratulaci Toničce Kramné se připojuje též celé SČVP. Děkujeme jí za její dlouholetou práci pro Sdružení, nenápadnou ale nezbytnou. Za její péči při schůzích a setkáních a za její ochotu, která je nevyčerpatelná. Milá Toničko, hodně zdravíčka, štěstíčka a spokojenosti do dalších let Ti přeje a těšíme se na další spolupráci s Tebou. Redakce a SČVP

Region Šternberk

Dne 2. 7. 2010 oslavili 60 roků společného života manželé Augustovi z Lužic.

K vzácnému jubileu mnoho štěstí a zdraví v dalších letech jejich společného života přejí obě dcery s rodinami, příbuzní a váleční kamarádi. *Za krajany ze Šternberka Viktor Ráza*

Region Moravský Krumlov

Červenec: 80 let Zdena Dufková-Zelená, Loděnice

Srpen: 82 let Alexandr Picht, Sklíň Dvůr, nyní Moravský Krumlov

Listopad: 75 let Marie Mahrová-Žáčková, Sklíň, Nyní Hrušovany nad Jevišovkou Všem jubilantům přejí dobré zdraví, štěstí na každém kroku a osobní spokojenost ať je neopouští! *Za region Mgr. Stanislava Kounková*

Region Šumperk

III. čtvrtletí

Červenec: 82 let Schovánek Rostislav Podlisek, Velké Losiny. 70 let Tomášková Vlasta-Šmídová, Novina Č., Zábřeh.

Srpen: 90 let Dedeciusová-Křivková Marie, Moldava, Libina. 82 let Najman Bohuslav, Krasilno, Rapotín.

Září: 86 let Kyselová Alžběta, Lipjany, Oskava. 82 let Šotola Vladimír, Ozerány, Nový Malín. 81 let Jonáš Václav, Ulbárov, Šumperk..

Všem jubilantům přejeme pevně zdraví a štěstí.

Za region Šumperk Jiřina Žáková

Region Domažlice

III. čtvrtletí

Červenec: 67 let Ledvinová Zdeňka, Ivaniče, Horšovský Týn. 93 let Šimková Evženie, Ivaniče-Srby. 68 let Janček Josef, Okolek-Kdyně.

Srpen: 74 let Žáček Jaroslav, Sklíň-Meclov. 89 let Diviš Vladimír, Zikmundovka, Ivaniče-Polžice. 79 let Holoubek Rostislav, Nové Ivaniče, Horšovský Týn

Září: 73 let Biňovcová Marie, Kopče, Trutnov 74 let Benešová Evženie, Račín, Poběžovice. 73 let Volný Jiří, Olšanka, Pivoň. 96 let Šubrtová Libuše, Ivaniče, Polžice.

Všem jubilantům pevně zdraví a životní pohodu

Za region přejí Vladimír Ledvina

a Naďa Pytelková

Ve II. čtvrtletí došlo k omylu u paní Jiřiny Eberlové, která se dožila 78 let, ne 87, jak je ve Zpravodaji č. 6 uvedeno..

Omlouváme se Naďa Pytelková

Všem jubilantům včetně šedesátému soužití manželů Augustových z Lužic přeje redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Nekrolog

...Zemřel mi dědeček. Mnozí smutně pokývají hlavou a řeknou, že je jim to líto. Každý někdy ztratil svého dědečka. My jsme ale neztratili jen svého blízkého. Zemřel člověk, který krátce před svými 18. narozeninami ve svém rodném městě Lucku dobrovolně nastoupil do armády ke generálu Svobodovi. Vydal se osvobozovat svou vlast, kterou jako volynský Čech nikdy neviděl. Jen o ní od ranného věku slyšával. Zemřel člověk, který se svou jednotkou musel v noci pochodovat tak dlouho, až u toho i usinal, a zažíval všechny krutosti a úzrapy války z bezprostřední blízkosti. Dobrovolně. Statečně. Bez jediného kroku nazpátek. Zemřel člověk, který si po celou dobu ve válce střežil svoji harmoniku, a občas na ni svým spolubojovníkům hrával. Pak jej postřelili a od harmoniky se odloučili.

Po válce se s ní však šťastně shledal, někdo trpělivý mu ji donesl až do Čech. Měl jí pak u sebe až do své smrti a často svou hrou dělal radost ostatním. Zemřel člověk, který v září 1944 zažil krvavá jatka u Dukly. Tam zanechal kousek své duše. Nikdy na ty události nevzpomínal bez slz. Zemřel člověk, kterého těžce postřelili u Liptovského Mikuláše. V 5 hodin jednoho únorového rána roku 1945 mu Němec přivodil zranění, s jehož následky se potýkal až do konce života. Zemřel člověk, který musel konec války prožít v lazaretu a plakal u radia s těžce popsatelnou bolestí, že nedošel až do konce... Zemřel člověk, který nesměl po roce 1948 dělat to, co ho bavilo, a musel těžce pracovat v brněnské Zbrojovce. Zemřel člověk, který byl tak skromný, že v květnu tohoto roku na návštěvě veteránů u ministra obrany Bartáka snědl pouze housku se šunkou a bál se dát si do čaje med, aby si nikdo nemyslel, že je nezdravý. Zemřel člověk, který byl tak ostýchavý, že se ani neodvážil přijít si za ministrem vyměnit pár slov, a jak by rád... Zemřel člověk, který svou krásnou uniformu nosil s nezvyklou trémou, aby si lidé nemysleli, že se s ní vztahuje. Zemřel člověk, který nikdy nedělal nic pro dobro svoje, nýbrž pro dobro svých blízkých. Zemřel člověk, který se až do své smrti neúnavně staral o svou nemocnou manželku, ačkoliv měl sám se sebou co dělat. Pro svou rodinu by udělal cokoliv. Pro svou vlast by udělal cokoliv. Ještě měsíc před smrtí stál v Brně na náměstí Svobody a pln hrdosti salutoval při české hymně, i když se druhou rukou musel podpírat své hůlky. Zemřel člověk, na kterého se stále zapomínalo, a to kvůli jeho plachosti, poctivosti a přílišné skromnosti. Zemřel člověk, kterého jsme z celého srdce milovali. Zemřel pan Vladimír Kysela. Vzdejte mu čest!

Mgr. Svatava Kyselová

Region Moravský Krumlov

26. července zemřel pan Alexandr Pichrt. Pan Pichrt se narodil 23. 8. 1928 v české vesnici Sklín v zemědělské rodině. V roce 1947 po přestěhování do Československa se přihlásil do Hospodářské školy v Přerově, kterou úspěšně ukončil. Nastoupil základní vojenskou službu a po jejím ukončení pracoval jako zootechnik v JZD Kubšice. Po čase se stěhoval do Rousínova, pak pracoval v Brně (Závody kulčičkových ložisek). V roce 1965 se manželům Pichrtovým naskytlá možnost zakoupit domek v Moravském Krumlově, kam se přestěhovali natrvalo. Zde nejdříve pracoval jako vedoucí pohostinství. Po několika letech přijal místo vedoucího odborného výcviku v zemědělském odborném učilišti, kde zůstal až do důchodu. Aktivně se podílel na zvelebování modlitebny pravoslavné církve v Olbramovicích a Dolních Kounicích.

Významnou činností byla obětavá práce pro Sdružení Čechů z Volyně, region Moravský Krumlov, kde byl po celou dobu předsedou, také byl členem celostátního výboru SCVP v Praze.

Byl členem výboru Československé obce legionářské okres Znojmo, a za aktivní činnost mu byla udělena památní medaile „Za zásluhy, obnovu a šíření legionářských tradic“.

V zaměstnání pracoval svědomitě, byl obětavý. Kdo ho požádal o radu nebo pomoc v úředním jednání, ochotně pomohl, nikdy neodmítl.

Dne 21. srpna 2010 zemřel ve věku 76 let pan Václav Havelka ze Seliska, nyní Hrušovany n/Jevišovkou. Byl dlouholetým členem našeho regionu.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za region *Stanislava Kounková*

Region Žatec

V červnu zemřela Věra Macháčková ze Žatce, rodačka z Volkova v nedožitých 88 let.

21. června zemřela Jiřinka Štýbrová z Horního Jirětina, rodačka z našeho Novokraje 76 let.

Dne 25. července zemřel v pozeňnaném věku svých 94 let Mikuláš Šerešuk z Lenešic, rodák z Kvasilova, účastník bojů Svobodomý armády a Předseda SBS organizace Jihu v Žatci.

Chci také oznámit mým rodákům z Novokraje, že mi zemřel můj bratr Ing. Vladimír Zajíc ze Žatce 22. 7. po dlouhé a těžké nemoci ve svých 66 letech.

Všem zesnulým lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje *Kamila Ondrová*

Nepomyšl...

Oznamujeme tímto všem přátelům a známým, že dne 26. 8. zemřela po dlouhé a těžké nemoci ve spánku ve věku 82 let paní Emilie Svobodová rozená Šimoničková z Nepomyšle, rodačka z Volkova. Dne 3. 9. 2010 byla pohřbena do rodinného hrobu v Nepomyšli.

Zprávu podávají synové Václav, Josef a Jaroslav s rodinami.

6 července zemřela po dlouhé nemoci ve věku 95 let pí Ludmila Chomická-Cupalová ze Smolárny Podlisky, vdova po Vladimíru Chomickém, který padl 9. září 1944 u Dukly. Bytem Štrojetice, posledních 12 let žila u dcery, Čelákovice. *Albina Knobová*

Region Broumov

Oznamuji Vám všem smutnou zprávu, že dne 27. července 2010 ve věku nedožitých 61 let zemřela po delší a těžké nemoci Vlasta Kalendová, rozená Medlíková z Českého Malína.

Byla dlouholetou členkou svazů, vzornou manželkou, matkou, babičkou, výtečnou kamarádkou.

Vlasto, spi svůj věčný sen v království nebeském, měli jsme tě moc rádi a budeme na tebe s úctou vzpomínat. *Za region p. Pokorný*

Region Cheb

Se zpožděním se k nám dostala zpráva o úmrtí naší členky paní Emilie Pecové z Mariánských Lázní. Pocházela z Lucka. Jako členka Čs. armádního sboru prošla frontou až do Prahy. Po demobilizaci pracovala jako zdravotní sestra. Odešla nečekaně v pozeňnaných 88 letech. Byla naší aktivní členkou, vždycky se nadšeně hlásila k volyňským tradicím. Měli jsme ji rádi pro její přímou a přátelskou povahu. Všechny, kteří jste ji znali, prosíme o tichou vzpomínku.

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Region Chomutov

18. 6. 2010 zemřela ve věku nedožitých 82 let po těžké nemoci členka našeho regionu paní Olga Hanzalová rozená Krásenská, z Plosky na Volyni, bytem v Jirkově.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region *Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller*

Region Tachov

V červenci t. r. zemřela ve věku nedožitých 85 let další dlouholetá členka našeho regionu paní Kutová Evženie, rozená Entová ze Sokolovo, bytem Tachov.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým za region Tachov projevuje *Michlová Alžběta*
Všem pozůstalým projevuje upřímnou úctou i redakce Zpravodaje.

Příspěvky na tiskový fond Cerven-srpen 2010

Úvodem patří poděkování paní Malinské a všem účastníkům zájezdu z června 2010 na Ukrajinu. Se souhlasem všech účastníků paní Malinská věnovala ušetřených 20 000 Kč na konto Sdružení.

Region Litoměřice: Viktor Vlk, 150 Kč.

Region Praha: Jaroslav Mec, Praha, 200 Kč, Libuše Vokurková, Hořovice, 50 Kč, Zbigniew Wojciezsek, Warszawa, 1000 Kč.

Region Žatec: Marie Sochorová, Žatec, 200 Kč.

Region Tachov: Jiřina Pulerová, Tachov, 200 Kč.

Region Mariánské Lázně: Josef Hauzar, M. Lázně, 500 Kč.

Region Šumperk: Václav Fric, Víkřovice, 200 Kč, Jiří Jersák, Šumperk 300 Kč.

Region Frýdlant: Alžběta Nová, Liberec, 500 Kč.

Region Moravskoslezský Obvod Opava: Vlasta Fáborská, 100 Kč, Marie Hudečková, 100 Kč, Anna Klimundová, 100 Kč, Josef Knob, 100 Kč, JUDr. Jiří Krivský, 100 Kč, Irena Rožašová, 100 Kč, Dr. Irena Truplová, 100 Kč, Milada Zemanová, 100 Kč.

Na setkání Moravskoslezského regionu

11. 9. 2010 věnovali příspěvky tito členové:

Edward Štěpánek, Rožnov p./Radh. 300 Kč, Alexandr Krajl, Ostrava, 200 Kč, Miroslav Kabát, Šenov, 200 Kč, Ludmila Réblová Suchdol n/Odrou, 300 Kč, Marie Klabanová, Suchdol n/Odrou, 200 Kč, Marie Najmonová, Suchdol n/Odrou, 200 Kč, manž. Stehlikovi, Nový Jičín, 400 Kč, Václav Vegracht, Bystřice p/Host., 500 Kč, manž. Marešovi, Studénka, 200 Kč.

Dodatečně upřesněné příspěvky Ledencerven 2010:

František Jersák, 500 Kč.

Region Žatec: Mgr. Vlastislava Krasková, Most, 250 Kč, Helena Klimentová, Podbořany, 300 Kč, Miroslav Bernart, Volevčice, 300 Kč, Emil Kalvach, Soběchleby, 500 Kč, Emilie Lukaščuková, Podbořany, 200 Kč.

Region Praha: Helena Štufková, Příbram, 200 Kč, Ludmila Rutová, Smržov, 300 Kč.

Region Karlovy Vary: Jiří Borč, Plzeň, 200 Kč, Anna Englická, Horní Tašovice, 500 Kč.

Region Šumperk: Vladimír Sůva, Králec, 300 Kč.

Region Moravskoslezský: Zdeňka Šreková, Fulnek, 150 Kč, Jiří Kříž, Drahotuše, 200 Kč.

Region Mohelnice: Emil Macoun, Nová Hradečná, 200 Kč.

Region Moravský Krumlov: Vlasta Poláková, Loděnice, 500 Kč.

Region Litoměřice: Lidie Bohatcová, Štětí, 200 Kč, Ludmila Dohnalová, Litoměřice, 300 Kč, Miluše Dvořáková, Český Lipa, 200 Kč, Anastazie Opavová, Ústí n/Labem, 200 Kč, Nina Bártová, Litoměřice, 500 Kč.

Region Brno: Emilie Kyselová, Znojmo, 200 Kč, Jiří Šimonek, Brno, 200 Kč, Alžběta Bezděková, Brno, 200 Kč

Region Domažlice: Marie Lokvencová, Plzeň, 200 Kč, Marie Záhřebová, Prachatice, 200 Kč.

Region Vyškov: Václav Černý, Lysovice, 250 Kč.

Za příspěvky ze srdce děkujeme, Zpravodaj a SCVP

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárků na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podháječ 68/V, 471 24 Mlmoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 21. 09. 2010